

Pasen 16 April 2017

Hij leeft! Zien en geloven.

Inleiding:

‘Hij zag en kwam tot geloof,’ zo eindigt het evangelie vandaag. Dat was Pasen 2000 jaar geleden, toen Johannes bij het graf kwam: hij zag en kwam tot geloof. Geloven is een kwestie van zien, van willen zien, dat Pasen gebeurt, ook nu, in mensen om ons heen, die opstaan uit dodelijke situaties, in mensen die het juk van dodelijke onderdrukking van zich afschudden, in mensen die levenskracht tonen sterker dan de dood. Het is een kwestie van dit zien, van dit willen zien.

Overweging.

Er waren mensen in Jezus' tijd, die dachten: wij doden Hem, we snoeren Hem de mond, dan is het af en uit. Maar toch waren er toen ook mensen - aanvankelijk een klein groepje - , die zeiden: af en uit?! niets ervan! Met dat kleine groepje is het begonnen op die eerste Paasdag. Hij is niet dood; hij leeft! in ons, onder ons.

Zo begon het op die eerste Paasmorgen in Jeruzalem. Zijn geest zindert in de gemeenschap van mensen. Hij leeft - hoe dan ook - in hen, onder hen. Zijn lichaam mag dan stuk geslagen zijn, zijn geest blijft levend aanwezig, niet te stuiten, door niets, ook niet door de dood. De levenskracht, die van Jezus uitging tijdens zijn leven, zijn manier van omgaan met mensen, wordt niet te niet gedaan, ook niet door zijn dood. Zo'n bijzondere mens als Hij was blijft voortleven, daar kan geen dood tegen op.

Kort na de kruisdood van Jezus in Jeruzalem, liepen twee mannen vertwijfeld en verdwaasd de stad uit naar Emmaüs. Dood is dood, dachten zij, einde verhaal, onze verwachtingen in de kiem gesmoord, onze hoop vervlogen. Ik herken de gevoelens van die twee, gevoelens van verdwaasdheid, van ongeloof, van kwaadheid. Ik denk hier aan de gifgasaanvallen, twee weken geleden, in het noorden van Syrie (90 onschuldige mensen, waaronder kinderen, gedood). Ik denk aan de terreuraanslagen op twee koptische kerken verleden week, op palmzondag in Egypte (42 doden).

Constant die pijnlijke vraag in mijn hoofd: hoe is dit toch mogelijk onder mensen, hoe kan een normaal mens toch zoiets beramen, voorbereiden en uitvoeren, dood en verderf zaaien op zo'n gruwelijke manier? Ik snap het niet, ik wil antwoord. Ik wil verder met mijn leven, ik wil licht op mijn pad.

Ik denk ook aan mensen dichtbij, die het niet meer zien zitten, geslagen, hun werk kwijt, een geliefde kwijt, een of partner doodziek, of zelf getroffen door een rotziekte. Zij willen antwoord, zij willen verder met hun leven, licht op hun pad.

En dat licht kwam, toen een vreemdeling met die twee verwarde mensen opliep, en hun de ogen opende. Ja, God heeft maar één antwoord paraat: Op een daad van ultieme haat, van dood en verderf zaaien, heeft hij het antwoord: ultieme liefde, het brood breken, je leven, onvoorwaardelijk.

In de eerste lezing van vandaag, de Handelingen v.d. Apostelen, staat één woord dat vier keer terugkomt, het woord getuigen. Petrus vertelt heel concreet hoe hij en de andere leerlingen

Jezus van nabij hebben meegemaakt, over hoe Jezus met mensen omging, over zijn liefde, zijn ultieme liefde, zijn zorg voor mensen, vooral voor kleine mensen, over hoe geliefd Hij was bij hen, over hoe mensen in Hem iets van God zagen en Hem zoon van God noemden. 'In één woord', zegt Petrus, 'wij zijn de getuigen van alles wat Hij gedaan heeft in het land van de Joden en in Jeruzalem.' 'Zij hebben Hem gedood door Hem aan een kruis te slaan'. Zij dachten daardoor, van Hem af te zijn. Maar wij, zijn leerlingen, die Hem van nabij hebben gekend en meegemaakt, wij zijn de geroepenen, zegt Petrus, om te getuigen dat Hij niet dood is maar leeft. Een leven als dat van Hem, zegt hij, kan niet kapot. Een leven als dat van Hem - er zijn voor mensen die in onze samenleving niet in tel zijn, niet gehoord worden, de 'stemlozen' - dat kan niet kapot, nooit. Hij leeft, Hij is springlevend. Je moet het gewoon willen zien.

Overal leeft Hij, waar mensen proberen te leven zoals Hij; overal waar mensen zich aangesproken voelen door de verhalen over Hem, door zijn idealen; overal waar mensen, die eerst gebogen liepen - door Hem - weer fier rechtop gaan; overal waar mensen opstaan uit dodelijke situaties. Dat is Pasen! Dat is de vreugde die wij met elkaar delen op deze paasmorgen. Hij leeft! Hij is niet stuk te krijgen. Ik wens ons toe dat ook wij als gemeenschap dit in onze tijd met verve beleven en uitdragen. Moge het een Zalig Pasen zijn voor ons allen!